

[Statsministeren.]

jeg tror, vi er ufejlbarlige. Jeg tror, at denne debat har været nyttig, den vil også fremme det udvalgsarbejde, som vi alle har ventet på, og som vi nu venter på resultatet af. Måske kunne dette udvalgsarbejde have været færdigt i går, meget tyder på det, men så var der ikke blevet en debat på det grundlag, der i dag er debat på.

Formanden: Vi går derefter over til anden omgang, hvor taletiden for ordførerne er 15 minutter. For andre medlemmer, der tidligere har haft ordet, er den 5 minutter.

Ordføreren for forespørgerne (Nyboe Andersen): Jeg vil gerne først sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Orla Møller, at jeg påskønner hans rolige og afbalancerede indlæg. Jeg følte mig overbevist om, at hr. Orla Møller havde forstået, hvad denne sag drejer sig om, ikke bare som en politisk aktuel, alvorlig sag, men også i de videre perspektiver med hensyn til at sikre den demokratiske kontrol med regeringens EF-politik.

Hr. Orla Møller rettede nogle bemærkninger til mig, som jeg gerne vil sige noget til, men det passer bedre ind i sammenhæng med svar til senere talere, som har været inde på noget tilsvarende.

Det første, jeg vil nævne, knytter sig til landbrugsministerens bemærkninger om, hvorfor man ikke bad om at få uret sat i stå, det var også hr. Orla Møller inde på. Landbrugsministeren sagde, at man havde fået klart bekræftet, at Storbritannien gerne ville have haft ordningen udsat til 1. marts, og det turde man så ikke. Og statsministeren røbede, hvad jeg tror var nyt for salen her, at det så ud, som om der ville komme en ny forhandling senere, og det anførtes som en begrundelse for, at man ikke sendte to ministre af sted, men man blev så under forhandlingerne enig om, at det var bedst at blive færdig.

Jeg vil først gerne gentage, at jeg sagde, at det var en almindelig forventning, at disse forhandlinger ikke ville kunne afsluttes, men at det ville blive nødvendigt at sætte uret i stå. Det er sket mange gange før i EFs historie, ikke mindst når det har været alvorlige, vanskelige landbrugsforhandlinger, det drejede sig om. I sådanne tilfælde

har det ikke betydet, at man udskyder en ikrafttrædelsesdato fra 1. februar til 1. marts. Det er ikke det, der menes med at sætte uret i stå. Det, der menes, er, at man stadig vil lade disse ordninger træde i kraft fra den aftalte dato, altså 1. februar, men den praktiske gennemførelse og vedtagelse af dette kan man ikke nå at blive færdig med før efter 1. februar, og så må der finde en efterregulering sted, en ordning af forholdene, således at landene stilles, som om ordningen var trådt i kraft pr. 1. februar med alle sine virkninger. Det er det, man normalt bliver enig om, når man beslutter sig til at sætte uret i stå, fordi man ikke kan blive færdig, og det er faktisk det, der, på trods af at man altså nu blev færdig hin morgenstund den 24. januar, alligevel til en vis grad sker, fordi der er en række virkninger af landbrugsordningen, der ikke kan sættes i kraft med en sådan præcision og sikkerhed i dag, at det ikke vil være nødvendigt med en vis efterregulering, og det vil netop finde sted. Der er derfor ikke og kan ikke have været noget grundlag for at have den opfattelse, at det at sætte uret i stå skulle betyde, at dansk landbrug og det danske samfund mistede en hel måneds indtægt; det ville være ganske i strid med den praksis, man plejer at følge i EF.

Markedsministeren var vældig interesseret i, om hr. Anders Andersen og jeg var enige i vurderingen af de økonomiske ting. Jeg skal ikke føje mange bemærkninger til den debat inden for debatten, som udspillede sig om disse problemer for lidt siden, men bare konstatere, hvad jeg faktisk sagde om det spørgsmål. Jeg sagde, at de 480 mill. kr., der har været nævnt fra landbrugets side, var udtryk for et ønskeresultat, det bedste resultat, vi vel kunne have opnået, og det er jo sjældent, at man får alle sine ønsker opfyldt. Jeg nævnte faktisk, at jeg kendte kun ét aktuelt eksempel, nemlig England i denne situation, og derfor måtte man vel gå ud fra, at disse 480 mill. kr. ville man ikke helt have kunnet hente hjem ved en forhandling, selv om den var ført med al fornøden dygtighed og energi.

At så dette beløb, som tabes, er noget, der ikke bare gælder 1973, men fortsætter op gennem tiden til 1978, er da klart for alle, selvfølgelig med en vis nedtrapning af beløbene, men det er ikke kun et spørgsmål om